

Drugič, Splošno sodišče je napačno ugotovilo, da je prejšnja nacionalna znamka – v obravnavani zadevi nacionalna certifikacijska znamka – brez razlikovalnega učinka pri razlikovanju med certificiranimi proizvodi in tistimi, ki to niso, napačno je ugotovilo tudi, da je znamka opisna in generična, neupravičeno je spodkopalo varstvo, zagotovljeno z nacionalno znamko, in neupravičeno vneslo dvom o veljavnosti navedene znamke v postopku z ugovorom pri EUIPO.

Tretjič, Splošno sodišče je storilo napako pri primerjavi znamk in presoji verjetnosti zmede. K tem vprašanjem je pristopilo napačno, in sicer kot če bi bila prejšnja znamka znamka za označbo izvora in ne certifikacijska znamka. Prejšnji znamki ni priznalo razlikovalnega učinka kot certifikacijski znamki, in sicer kot da razlikuje proizvode, ki dejansko ustrezajo standardom certifikacijske znamke in so jih izdelali proizvajalci, ki imajo dovoljenje imetnika certifikacijske znamke. Prav tako ni upoštevalo, kako se certifikacijske znamke običajno uporabljajo (in sicer vedno še z razlikovalnim imenom, znamko ali logotipom). Splošno sodišče ni upoštevalo pomena sporne znamke Evropske unije, zlasti ker ni ugotavljalo, ali ima element „HALLOUMI“ v tej znamki samostojen razlikovalni učinek kot znak, ki – v nasprotju z navedenim – označuje, da so proizvodi, pokriti s sporno znamko Evropske unije, certificirani.

Četrto, Splošno sodišče ni upoštevalo nacionalnih predpisov in sodne prakse o področju uporabe in vsebini nacionalnih certifikacijskih znamk. Pogoji in postopki v zakonodajah držav članic o certifikacijskih znamkah z direktivama o znamki 89/104⁽¹⁾ in 2008/95⁽²⁾ niso bili harmonizirani; šele z Uredbo o blagovni znamki Evropske unije je bilo določeno, da so lahko take nacionalne znamke podlaga za prejšnje pravice, ki preprečujejo registracijo znamk Evropske unije. Take pravice bi bilo treba presojati ob upoštevanju nacionalne sodne prakse in nacionalnih predpisov, po analogiji z različnimi nacionalnimi pravicami iz člena 8(4) Uredbe o blagovni znamki Evropske unije (ki prav tako niso harmonizirane in med katerimi so med državami članicami velika odstopanja glede njihove narave, obsega in učinkov).

⁽¹⁾ Prva Direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 92).

⁽²⁾ Direktiva 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 2008, L 299, str. 25).

Pritožba, ki jo je Republika Ciper vložila 24. septembra 2018 zoper sodbo Splošnega sodišča (drugi senat) z dne 13. julija 2018 v zadevi T-847/16, Republika Ciper/EUIPO

(Zadeva C-609/18 P)

(2019/C 93/32)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Pritožnica: Republika Ciper (zastopnika: S. Malynicz QC, barrister, V. Marsland, solicitor)

Druga stranka v postopku: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)

Predlog

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

— dovoli pritožbo zoper sodbo Splošnega sodišča v zadevi T-847/16, Republika Ciper/EUIPO, in ugotovi predlogu za razveljavitev;

— Uradu in intervenientki naloži, da nosita lastne stroške in stroške pritožnice.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Prvič, Splošno sodišče je napačno ugotovilo, da je odbor za pritožbe ugotovitve Splošnega sodišča iz prejšnjih sodb v združenih zadevah T-292/14 in T-293/14 (ΧΑΛΛΟΥΜΙ in HALLOUMI) ter v zadevi T-534/10 (HELLIM) utemeljeno prenesel na obravnavano zadevo. Navedene zadeve se namreč niso nanašale na certifikacijske znamke temveč na druge vrste znamk, in sicer običajne znamke Unije in kolektivne znamke. Bistvena funkcija takih znamk je, da označujejo trgovski izvor proizvodov (ki je v primeru kolektivne znamke skupina trgovcev, ki jih povezuje članstvo v združenju). Bistvena funkcija certifikacijskih znamk pa ni označba izvora, temveč razlikovanje nekega razreda proizvodov, in sicer proizvodov, za katere je potrjeno, da ustrezajo pravilniku o uporabi certifikacijske znamke HALLOUMI in da je bila dovoljena njihova proizvodnja. Poleg tega je bila upoštevana javnost v navedenih starejših sodbah Splošnega sodišča različna od upoštevene javnosti v obravnavani zadevi.

Drugič, Splošno sodišče je napačno ugotovilo, da je prejšnja nacionalna znamka – v obravnavani zadevi nacionalna certifikacijska znamka – brez razlikovalnega učinka pri razlikovanju med certificiranimi proizvodi in tistimi, ki to niso, napačno je ugotovilo tudi, da je znamka opisna in generična, neupravičeno je spodkopalo varstvo, zagotovljeno z nacionalno znamko, in neupravičeno vneslo dvom o veljavnosti navedene znamke v postopku z ugovorom pri EUIPO.

Tretjič, Splošno sodišče je storilo napako pri primerjavi znamk in presoji verjetnosti zmede. K tem vprašanjem je pristopilo napačno, in sicer kot če bi bila prejšnja znamka znamka za označbo izvora in ne certifikacijska znamka. Prejšnji znamki ni priznalo razlikovalnega učinka kot certifikacijski znamki, in sicer kot da razlikuje proizvode, ki dejansko ustrezajo standardom certifikacijske znamke in so jih izdelali proizvajalci, ki imajo dovoljenje imetnika certifikacijske znamke. Prav tako ni upoštevalo, kako se certifikacijske znamke običajno uporabljajo (in sicer vedno še z razlikovalnim imenom, znamko ali logotipom). Splošno sodišče ni upoštevalo pomena sporne znamke Evropske unije, zlasti ker ni ugotavljalo, ali ima element „HALLOUMI“ v tej znamki samostojen razlikovalni učinek kot znak, ki – v nasprotju z navedenim – označuje, da so proizvodi, pokriti s sporno znamko Evropske unije, certificirani.

Četrto, Splošno sodišče ni upoštevalo nacionalnih predpisov in sodne prakse o področju uporabe in vsebini nacionalnih certifikacijskih znamk. Pogoji in postopki v zakonodajah držav članic o certifikacijskih znamkah z direktivama o znamki 89/104⁽¹⁾ in 2008/95⁽²⁾ niso bili harmonizirani; šele z Uredbo o blagovni znamki Evropske unije je bilo določeno, da so lahko take nacionalne znamke podlaga za prejšnje pravice, ki preprečujejo registracijo znamk Evropske unije. Take pravice bi bilo treba presojati ob upoštevanju nacionalne sodne prakse in nacionalnih predpisov, po analogiji z različnimi nacionalnimi pravicami iz člena 8(4) Uredbe o blagovni znamki Evropske unije (ki prav tako niso harmonizirane in med katerimi so med državami članicami velika odstopanja glede njihove narave, obsega in učinkov).

⁽¹⁾ Prva Direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 92).

⁽²⁾ Direktiva 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 2008, L 299, str. 25).

**Pritožba, ki jo je ClientEarth vložila 25. septembra 2018 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat)
z dne 11. julija 2018 v zadevi ClientEarth/Komisija, T-644/16**

(Zadeva C-612/18 P)

(2019/C 93/33)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Pritožnica: ClientEarth (zastopniki: O. W. Brouwer, advocaat, N. Frey, solicitor, E. N. M. Raedts, advocaat)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija